

Планинските горци били по силни, защото имали остри камъни, привързани на дълги тояги, и удряли с тях, ако някой ги доближавал. Полянските горци не могли да си правят такива остри каменни брадви, защото в тяхната гора нямало остри камъни; такива имало само в планината, където живеели планинските горци.

И така този ден бил злополучен. Полянците били бити, плодоте им взети, и децата пиштели от глад, защото нямало, какво друго да ядат; едва вечерта родителите им донесли храна, която събрали след обед.

На следната утрин лошите планинци пак слезли и пак отнели на полянците събраните плодове. Сега те убили и няколко мъже, които се помъчили да се защитят с тояги.

Полянците се откаели и решили да напуснат жилищата си и да търсят друга гора. Щом изгрял месеца, те взели децата си, нарамили по една тояга за оржие и потеглили на път.

III.

Вървели те през нощта, вървели и на следния ден, само да бъдат далеч от опасните планинци.

И колкото повече вървели, толкова повече местността ставала хълмиста, толкова по-високи били хълмовете. Най-после дошли на една планина, от дето се виждала голяма, голяма равнина.

Било много горещо. През нощта в равнината избухнал голям пожар, който изгорил тревата и дърветата. Животните, които живели в тази равнина, бягали като луди от пожара, ревели и мучели, и хората, като гледали всичко това от планината, страшно се изплашили.—Какво ли било това ужасно голямо огнено животно, което издавало големи кълба дим и ставало с по-голямо и по-голямо?

Полянците почнали да мислят, че е дошъл края на живота им; някои взели да се одумват, че щяло било да бъде по-добре, ако били останали в старите си жилища и с бой се защитават от планинците. Други осмисляли тези страхливци и им казвали да се върнат назад.

И, додето хората наблюдавали от планината пожара, който те смятали за опасно животно, малко по малко той се отдалечавал и, към зазоряване, едва се виждал в далечината.

Тогава хората слезли в равнината и видели, че всичката трева и дърветата били изгорени. Те видели също така, че някои животни били изгорели и за пръв път в живота си намерили хубаво печено месо, яли от него и се чувствували по-добре. И като разглеждали по-нататък из равнината, съгледали в подножието на планината една пещеря и там горел още един път.

И понеже огъня не бил голям, хората се престрашили и отишли наблизу, за да видят; какво е това червено животно. А червеното животно продължавало да гризи от пжна. И никой не се осмелявал да го улови.

Едно малко момче на име Неустрашимко взело една тояга, доближило се до огъня, турило единия край на тоягата в огъня и казало: „На, яж!“